

- Жан дьо Бриен, кралят на Иерусалим, заедно с Австрийския херцог и великия майстор на Йоханитите отидоха към Кесарея, аз заедно с Кипърския крал и Антиохийския принц отидохме към Триполи, а фламандците, заедно с великите майстори на Тамплиерите и Тевтонците се отправиха към подножието на планината Кармел. Останалите кръстоносци се събраха около Телемаида, на път към запад. Какво е станало с тях - не знам. Ала когато Кипърският крал почина...

- Нима крал Лузиян... - възкликна тихо Асен.

- Да... - въздъхна ^и Андрея Втори - той се поболя от треска в Триполи и там умря... Войските му се разпиляха. Тогава реших да се завърна в родината си. Имам лоши вести от къщи. Болярите използват моето отсъствие и вършат разни размирия. Но аз нося със себе си скъпоценни чудотворни реликви, които ще ми помогнат да въдворя мир в страната си.

Всички попитаха с горещо любопитство какви са тия реликви. Тогава кралят стана от масата, последван от всички останали, отиде към образа на Спасителя, поклони се дълбоко, прекръсти се три пъти и извади от джоба на туниката си малка кутийка от слонова кост. В нея имаше друга кутийка от злато, обсипана с рубини и елмази. Кралят внимателно я отвори и показа на всички дребно късче дърво.

- Това е част от истинския пречестен кръст на Господ^а наш Исуса Христа.

Българите се изредиха да се поклонят пред светинята.

- Какво не бих дал, да имам и аз такова късче... - пошъпна Асен.

- Получих го в дар от Иерусалимския патриарх, като водач на похода... - обясни кралят. - И право да си кажа, ако не бе вярата ми в него, не знам дали щях да имам сили, за да издържа изпитанията, които преживяхме... Случваше се понякога по три-четири дни да не слагаме нищо в уста... Людете ми късаха със зъби трева и корени,